

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: T. Kurbus: Junij — rožnik. — Pater: Kadar se žita sklase in pozlate . . . — Fr. L. Kaj je panjeva kletka? — I. K. Strelec: Slovensko čebelarsko društvo za Spodnje Štajersko. — Iv. Jurančič: Stališče in dosednji uspehi »Slovenskega čebelarskega društva za Spodnje Štajersko«. — A. Bukovic: Poročilo o zborovanju »Državne zveze samostojnih deželnih čebelarskih društev avstrijskih«. — Izkaz udov. — Vabilo. — Listnica upravnništva. — Listnica uredništva. — Oznanila.

Junij — rožnik!

T. Kurbus.

Ta mesec se ne imenuje brezpomembno rožnik. Vsa narava kaže ogromno obilico medečih cvetic. Ker je bila prva polovica maja hladna in vetrovna, imeli bomo večji del rojev v tem mescu. Kar sem tedaj v prejšnjem mescu o rojih priporočal, velja tudi za ta mesec. Pač se pa morajo panji po rojih natančno pregledati. Tukaj se je zveržil sat, katerega moramo nazaj v satnik zravovati, tam še po preteku 14, 20 dni matica ni oprášena in drugod je pa sploh ni. Taki slučaji niso redki ter se jim mora koj odpomoči, ker je je zapoznitev lahko kriva, da lahko ljudstvo zgubimo, ali pa toliko oslabi, da ga moramo združiti. Tudi omejitev trotovih satov je nujno potrebna. Kako se to godi, sem v lanskem letniku opisal. Panje, ki niso rojili, razširjajmo, da čebele ne bodo lenarile, kajti lahko se prigodi o tej krasni paši, da je vse polno, ter naše pridne delavke nimajo prostora, kamor bi odlagale.

Ta mesec je tudi čas naše žetve. Napačna bi bila misel, da smemo le v jeseni dobivati med; tudi sedaj je isti čas. Vendar bo vsak čebelar toliko razumen, da ne bo ljudstva tako oropal, da bi za časa slabega vremena glad trpele, ampak jim bo toliko pustil, da se bodo lahko do prihodnje paše po-

šteno preživele. Naše točilo bo brnelo ta mesec, scejal se bo lepi, čisti, svitli cvetlični med, kateri se tako lahko v denar spravi. Naša ljudstva bo pa to odvzetje strdi še bolj priganjalo k delu. Kakor mora čebelar znati čebelam dati, tako mora tudi vedeti, kedaj in koliko sme vzeti. Zimske ovoje smemo sedaj odstraniti, ker so tuintam že zelo vroči dnovi ter bi čebele, akoravno prenašajo mnogo toplote, vendar trpinčili.

Kadar se žita sklase in pozlaté . . .

Po nedeljskem jutru oblački plavajo
in v vetru šumi vsa obsevana gora . . .

Jaz jo pa maham po zelenem hribu ven iz mesta v goro, kamor hodim skoraj vsako nedeljo, da se nekoliko oddahnem. V zatišju imam izbran prostorček, kjer me ne moti živa duša; tam ležem v resje, se solničim kakor kuščar in razmišljam prijetne misli. Dolce far niente! Daleč v mestu sem pustil vso krščeno in nekrščeno zgodovino, ognjenike in snežnike in prav vse jedno mi je, ali se solnce vrti okolu zemlje ali narobe, samo da me greje.

Na cvetočih grmih okolu mene brenče čebele uspavajočo melodijo, kateri le tuintam kak čmerlj s svojim basom podloži nov motiv, njega razvoj pa navadno prepusti različnim mušicam in hroščem, ki na svoj način popolnjujejo zbor in mu dajo potrebno barvenost.

Pri taki muziki se prijetno sanja na gorkem solncu. Jaz nisem sicer tako hitro razvnet, kakor oča Gerstung, ki so zadnjič brali stórijo, kako se svet dela, kar jih je tako genilo, da so obljubili spisati debelo knjigo; v nji bo natanko popisano, kako se je čebela obnašala v onih časih, ko je še nosila repek, ki se ji je pa prismodil, ko se je v solnce zaletela. Vkljub svoji borni domišljiji sem pa le uganil, da mora peklo biti na solncu, ker danes je tako vroče, kakor bi vsi hudički bili v službi in bi s posebnim veseljem kurili peč. Gotovo so jim še vsi penzionirani hudobci in pokveke na pomoč prišli in jim pomagajo žlindro izmetavati. Vse to se povsem strinja s tem, kar je zadnjič neki učenjak dokazoval, da je bila zato taka vročina na zemlji v aprilu, ker je na solncu toliko peg. Kaj so pa solnčne pege družega kakor žlindra? In kakšna vročina bo še le poleti, kadar se bo velika dvojna pega pokazala! Ne bo drugače, kakor da bomo morali Boga prositi, da naj par regimentov hudičev na drug svet premesti, ker so v zadnjem času tako neznansko pridni.

Toda ker že nekateri pobožen čebelar gotovo z glavo maje, češ, kam pride svet, če že patri brnjajo take reči, naj raje preidem na druge manj pohujšljive stvari. Le to naj še omenim v opravičenje, da se človek le prerad naleze hudobije, če dosti prijateljuje s čarovniki. Sicer pa ni vse tako hudo, kakor se bere. Kdor tega ne verjame, naj pa vpraša mojo mamico, ki se bodo le nasmejali in dejali, da moram vedno kake norčije uganjati (Bog Vas živi, mamica, na ljubkem griču; še vedno ste mi v spominu, kako ste

zrli za sinom, odhajajočim v daljni svet. Očetu pa nikarte me zatožiti, oni radi godrnjajo in takoj poreko, da se z nečimrnimi rečmi pečam). Obljubljam zato, da se bom bolj resno držal, kolikor se bo dalo. Saj to ne more in ne sme biti drugače, če hočem praviti o kloštrskih rečeh. Kdor pa ima trden namen, kar naprej pohujševati se, naj pa izpusti sledeče odstavke.

Nekako deset let bo, kar so me kakor Vodnika muhe gnale v samostan. Kloštrskega življenja sem se kmalu privadil. Bila je ravno zima, ko sva s prijateljem Gebhardom, ki je bil tedaj več let zvest tovariš mojih veselih, žalostnih in nevarnih poti bila sva oba huda hribolazca, večkrat lovila po velikanskem samostanskem vrtu. Mlada in živahna, sva včasih seveda tudi nekoliko čez ojnice udarila. Nekega mrzlega popoldne sva se ravno s puško plazila za šojami in vranami, ko prideva mimo čebeljnaka. Do čebel sem že od nekdanj imel veselje. Dobro se še spominjam, kako sem se mal deček, ko sem še platno prodajal, pri starem očetu Anžonovcu v Poljanah, stari gorenjski korenini, splazil k čebeljniku in s sestrico strahoma gledal šumeče čebele, katerih med sem tako rad imel. In kako veselje, posebno zame, ki sem bil od nekdanj sladkosneden, kadar nama je pri odhodu dobra stara mati potisnila v žep „malega kruhka“. Skrivoma sva s sestro ščipala in ščipala; domov sva navadno prinesla le še nekaj drobtin.

Veselje do čebel sem imel torej že od mladih nog. In tudi v samostanu sem si bil že kupil Črneta in tudi marsikaj družega sem bil prebral. A s čebelnjakom sem se bil seznanil na neravno lep način. Pri najinih lovih sva bila, kakor sem bil že povedal, z Gebhardom prišla do ulnjaka in srborita, kakor sva bila, poskusiva ulomiti. Zunanje okence sva lahko odstranila, notranjo desko sva pa tako dolgo sukala, da se je odmeknila, in jaz, ki imam dolgo roko, sežem na polico in srečno iztaknem na pol meden sat, katerega je čebelarški očak pater Leonid ondu pozabil. Odkrito moram povedati, da naju vest ni pekla; dobrodušni pater Leonid bi se bil pač nekoliko kregal, a škode mu nisva velike napravila. Tekom poletja sva se bila pa s patrom Leonidom celo toliko sprijaznila, da sem postal njegov čebelarški adjunkt. Oblast mi je bila dana čez vse roje.

Pater Leonid je bil že betežen čezsedemdesetleten starček (umrl je pred par leti). Hodil je le s težavo ob palici, bil je tudi precej gluhi in kadar sva kako čebelarško vprašanje pretresovala, bilo je naju po vsem vrtu slišati. Vrhutega je bil živa kronika, ker je bil rojen l. 1823. Njegovo povest, kako je v Trst potoval, ko še ni bilo železnice, ko je gospodaril še samo-oblastni Boh, in kako so ga krepelili zavoljo potnega lista, sem moral večkrat slišati. Povedal jo je pa vedno na jako izviren način, da ga je bilo vedno ljubo poslušati. Do čebel mi je navdahnil pa tako veselje, da sem se pridno bavil z različnimi čebelarškimi knjigami, ki mi jih je sam donašal. Čebele so postale moje dejanje in nehanje in kolikokrat je zvonil zvonec v kor, a jaz sem pri čebelah pozabil križ in brevir. Največje komedije sva pa imela. kadar sva med točila. S posebnimi ceremonijami sva vse oskrbela in ni čuda, da jaz tako rad o medu govorim. Ko sem bil zadnjič doma, se je Županov Francelj kar razkoračil nad menoj, češ, tiho bodi, če ne te bom tako v

Čebelarju obdelal, da se boš sam sebi smilil. A da zopet o Leonidu dalje pripovedujem, naj še omenim, da je spisal célo knjigo o samem medu in njega zdravilni moči.

Ob rojéh je vedno nosil piščalko s seboj, s katero mi je roje signaliziral. Do najstih sem moral namreč vedno sedeti v šolski klopi. Lahko si je misliti, kako nemiren in raztresen sem postal, kadar je moja „matica“ pod oknom zažvižgala. Le z jednim nšesom sem še poslušal suhoparne bogoslovne nauke, in komaj je ura odbila, sem že v velikih skokih drl na vrt k ljubemu čebelarskemu stricu, ki je ob takih prilikah pozabil vse svoje bolečine in kakor jelen — seveda bolj Matuzalemove starosti — stopical pred čebelnjakom sem in tja. Ko sem roj vsajal, je žulil on svojo pipico poleg mene in godrnjal, če ga je kaka čebela pičila. Kadar se je to pripetilo, sem starini moral pičeno mesto vedno pomazati z medom. Strd mu je bila univerzalno zdravilo in mazilo. Pred leti, ko mene še ni bilo na sveti, si je bil pri nesrečnem padcu zlomil par reber in kri se mu je bila zasedla, katere mu ni mogel noben zdravnik in apotekar odpraviti. Sam med ga je očistil in z velikim slavljem je to popisal v svoji knjigi. Kako sta oba zdravnika strmela, ko jima je svoje zdravljenje razložil. Povabil ju je bil k sebi na med in jima tudi dejansko pokazal, kakšne čudovite moči ima med.

Kadar je bil roj spravljen, mi je vselej pomolil tobačnico, da si dušo privežem, če prav je vedel, da se je nisem še nikoli poslužil. Ko me je namreč mati opustila iz svojega okrilja med duhovne gospode, mi je posebno na srce položila, da se lahko navadim pijače in kaje, le tobačnice v roko ne. Če tudi svoje matere nisem velikokrat ubogal (Bog mi greh odpusti!), v tem sem se njene zapovedi toliko držal, da sem si le v največji sili prste nekoliko očrnil in potem tobak stran odpihnil.

Tako sva v božjem strahu in ljubezni čebelarila nekaj let. Ker je očak Leonid vedno bolj oslabeval, sem prevzel kmalu jaz vsa opravila; on me je samo še inšpiciral. Pasla sva pa čebele v različnih panjih, avstrijskih, štajerskih in še nekih drugih, katerim nisem zvedel imena, ki so bili še najbolj francoskim podobni, samo da so bili nekoliko manjše mere. V shrambi za staro zavrženo šaro so stale vrhutega košnice različnih vrst in še nekaj drugih panjev ponesrečene čebelarske spekulacije. Izmed vseh panjev so se mi priljubili še najbolj štajerski in „francoski“, sploh ležečipanji*). Njihovo Njihovo opravljanje je bilo jako lahko, čebele so se razvijalo prav naravno in vsako leto sem pridobil v njih precej medu. Iz tedanje moje prakse je spisan članek „Stoječi ali ležeči panj“ v Slov. Čebelarju št. 11 l. 1902.

Pri vednem vkvarjanju s čebelami sem polagoma dovršil svoje študije in nekega pomladanskega dne mi je opat ponudil malo farico dobro uro oddaljeno od samostana, kjer je svoje dni pasel duše tudi pater Leonid. Slednji je bil tega tako vesel, da mi je v spomin podaril čebelnjak. Tudi na farici, kamor

*) Povdarjam še jedenkrat, posebno štajerskim čebelarjem nasproti, da so skoraj vsi sloviti čebelarji čebelarili v ležečih panjih, tako sam Dzierzon! Samo poskusiti je treba par let s panji obojih vrst in rad bi videl čebelarja, ki bo še hvalil stoječe panje!

sem se vozil z iskrim konjičkom parkrat vsak teden, sem si hitro uredil mal čebelnjaček za par panjev. Za starinsko kapelo sv. Boštjana, prav proti solncu obrnjen, je bil prostor v zatišju, kjer so čebelice prav veselo uspevale in mi nosile planinskega medu, kakršnega še nisem bil užival. Pri mizici poleg čebelnjaka sem marsikatero nedeljsko popoldne presedel in gledal v lepi planinski svet okoli sebe. Veličastne skalovite gore so se dvigale tik pred menoj strmo iz ravnine in ni bilo lepšega večera, kakor kadar je zahajajoče solnce v ognjenih barvah zlatilo vrhove planin; žar je prehajal počasi v vijoličaste in sive barve, dokler ni izginila vsa krasota planinskega večera v mrak.

Moja „bela žena“ Julija, ki mi je gospodinjala in katere teme je krilo srebro belih las, je marsikrat prisedla s kakim sosedom k meni in razlagal sem jim čebelne skrivnosti. V moji odsotnosti je ona opravljala čebele; navadil sem jo ogrebati roje in kakor bi čebele vedele, da jim stara žena, ki je v življenju marsikaj pretrpela, ne stori nič hudega, ji tudi one niso nič žalega storile. Čebelaril sem pa na fari samo z ležečimi panji, ker sem hotel čebelarjem pokazati, kako se lahko umno čebelari na prav priprost način. Bil sem tega mnenja, katerega sem še sedaj, da bo čebelarstvo le tedaj uspevalo med narodom, če se mu pokaže naravna metoda, s katero je pa najlažje doseči lepe uspehe le v ležečih panjih. Le nobene umetnije ne in te je več ko preveč pri stoječih panjih! Moje tedanje skušnje so mi pokazale, da hodim pravo pot. Marsikateri čebelar se je poprijel mojega nauka in še sedaj zvem od časa do časa, da se pohvalijo z mojim načinom.

Najlepši so bili pa časi, katere sva preživela z ljubim prijateljem v mojem gorskem zakotju. Kadar se snideva, se večkrat spominjava ondotnih prijetnih uric. On je bival v počitnicah pri meni nekaj tednov in se pri tem ukvarjal z latinskim slovarjem. Sklenila sva bila tudi nekatero ljubo znanje z družinami. Ob lepih popoldnevih sva večkrat dobila obisk. Prišel je očetovski prijatelj pater Ernest, moder mož, ki je imel ključe od vrat, kamor se je šlo k vinskim sodom. Kolikrat smo modrovali mi trije v globoki kleti pri zlahtnem ljutomerčanu! Prišle so mamice s hčeraми; mlade devojke so seveda rade videle mojega prijatelja. Kdo Vaju pozabi, ljubka Justa in dražestna Ida! Tiha hišica moja je ob takih dnevih oživela. Smeh in veselje je bilo pri nas; včasih so še zapele citre in oglasila se je lepa narodna pesen. Sam častiti oča Ernest je brenčal s svojim basom vmes in tudi mamice so priložile. Postregla sva seveda milim gostom s kavo in sirovim maslom; tudi kozarčka vinčka rujnega ni manjkalo, saj sem sam fabriciral iz borovnic, mahovcev in malin okusno pijačo. Jaz pa sem navadno odrinil še proti čebelnjaku in prinesel kos medu v satovju. S sladko besedo in „malo medka“ se še danes take tičice love, nas je dostikrat učil naš preslavni urednik...

Toda to so spomini. Iz tihega zatišja me je uka želja speljala v širni svet, in bodočnosti je prepuščeno, kedaj in kje mi postavi zopet novo domovanje, kjer bodo zopet čebelice šumele in mi donašale rajski sad.

Pozdravljeni, čebelarski bratje!

Pater.

Kaj je panjeva kletka?

Spisal Fr. L.

Vsak skušenejši čebelar vé, da se čebele za zimo stisnejo v gručo ali kepo, podobe kroglice ali jajca, in to v bližini žrela, ako jih le mraz ne prehití. V bližini žrela se stisnejo zato, ker potrebujejo in tudi ljubijo sveži zrak.

Čebele v tej kepi so stisnjene med tremi, petimi satniki (po množini čebel) in posamezne zalezejo tudi v prazne celice, da le zmanjšajo prostor zimskega gnezda. V sredi kepe je matica in čebele se vedno polagoma premikajo; ene od površja gruče v njeno središče, druge zopet lezejo od znotraj na površje. Tako pride vsaka čebela v gotovem času k medu in tudi v večjo toploto, ki je gotovo največja v sredini gruče. Ako imajo čebele nad ali pa zraven sebe dosti medu, se prav počasi za njim pomikajo, kakor že potreba kaže. Ako so vsega v gnezdu in v bližini gruče porabile in je toplejše vreme, da morejo gručo zapustiti, prenesejo si med v gnezdo iz bližnjih medenih satov. V slučaju pa, da tudi mraz ne odjenja, pa so v bližini ves med porabile, poginejo za lakoto, ko bi tudi na levo in desno bilo še vse satje polno medu. Ker se torej, kakor omenjeno, čebele tudi po zimi zadržujejo najraje v bližini žrela in ker tudi matica na istem prostoru prične zalego zastavljati, je vidno iz tega, da mora biti imeniten faktor zdrav in sveži zrak tudi za čebele.

Premrzeli zrak je čebelam zelo opasen, ravno tako kakor nedostatek zraka. V prvem slučaju, čebele veliko več živeža porabijo in so v nevarnosti dobiti grižo, ako zima predolgo trpi, radi preobilnega uživanja medu in ker se tudi lahko prehladijo. V drugem pa, kar povzročimo s preskrbnim zoženjem žrela, se zrak v panju spridi, čebele vznemirjajo, in satje, zlasti ob stenah in pri dnu panja, plesni. Zgodaj spomladi škoduje pa našim čebelicam tudi solnce, ki zrak ogreje, čebele izvabi, ven pa se naglo skrije za oblak, in čebelic ni več nazaj. Otrpnile so, padle kam v senco in poginile. Zapirati žrelo pred solncem z mrežo ne kaže, ker se čebele preveč v žrelu gnetejo, pristop svežega zraka ovirajo in bučijo vznemirjeno.

Zato so nekateri čebelarji začeli preišljevatí, kako vsemu temu od-pomoči. Kaj narediti, da bi sveži, pa vendar ne premrzli zrak prihajal v panj in s čim preprečiti tako pogubni izlet čebel v zgodnji pomladi, ko je še silno nezanesljivo, spremenljivo vreme?

Menda je bil Kanitz prvi čebelar, ki je pričel izdelovati in rabiti takoimenovane panjeve kletke (nemško „Abwehrapparat“), ki se pomladi pritrjujejo k sprednji končnici panja, zlasti po prvem trebilnem izletu in se odvzamejo nekako v sredi mesca maja. Panjeve kletke so navadne škatle, zbite iz 1 cm debelih dila, velikosti panjevega vališča. Globoke so 15 cm. V novejšem času pričeli so jih narejati iz kositra, ker se iz deščic narejene rade izbočijo in od panja odstopijo. Pri dunajskih panjovih ali nemških rabijo se pokončne, pri francoskih ležeče. Stene, dno in strop teh kletk so vspeoredne z onimi panja, h kateremu se navadno z vijaki pritrldijo.

Zadnje stene ni, ker isto nadomestuje panjeva sprednja končnica. Za sprednjo steno služi ji okvir, prevlečen s črnim organtinom ali z žično mrežo. Ker se pa čebele dostikrat otrebijo na okencu, je organtini nepraktičen. Ne dá se skoro oprati, da bi se ne raztrgal, in parkrat zmočen, strohni. Torej je boljše žična mreža, ki tudi ni draga in ako ni pocinjena, pomaga se s firnežom ali z redkim lakom.

Umljivo, da se to okence poljubno odpira in zapira, zato je pritrjeno h kletki s pantiči.

Mesto okenca rabijo nekateri leseni zapah, velikosti ene tretjine sprednje kletkine stene. Zapah nahaja se pri dnu. Ostali del sprednje stene je zamrežen. Ker pa ima vsak človek, in zlasti mi čebelarji vsak „svojo pamet“, zato pa tudi nahajamo kletke sestavljene v različnih oblikah, tu pa tam spopolnjene z umestnimi, pa tudi otročjimi pripravami.

Čebelar Eck rabi pri kletki namesto omreženega okenca, lesena vratica, da popolnoma zabrani pristop solnčnim žarkom. Zrak v kletko dovaja pa skozi dvojno dno. Zgornje je od spodnjega za 1 cm oddaljeno. Zrak prihaja skozi stransko odprtino pod luknjičasto zgornje dno in skozi to v kletko. Sprideni zrak odvaja iz panja skozi kletkino strešno odprtino, podobno dimniku.

Čebelar Brich rabi pri kletki dvojno sprednjo leseno steno. Prva je z vijaki pritrjena k stranskim kletkinim stenam in se tesno dotikuje stropa. Druga, notranja, od prve za 1 cm ožja, s prvo vspeoredna in za 1 cm od nje oddaljena, prilega tesno k stranskim stenam in visi na pantičih, pribitih k dnu kletke. Med njo in stropom je 1 cm praznega prostora. Zrak prihaja skozi spodnjo odprtino med obema stenama pod strop kletke. Pri odpiranju kletke odstrani sprednjo steno. Znotranjo pa na pantičih visečo spusti, da ž njo podaljša kletkino dno.

Znani pruski čebelar Preuss rabi mrežasto kletko in to pri vseh svojih panjovih-plemenjakih. Njeno uporabo zelo priporoča in hvali. V tej kletki pita in tudi napaja čebele. Odpira jo le pri toploti 10° R, sicer je pa vedno zaprta, takoj po prvi pomladni glavni trebitvi do srede, oziroma do konca maja. Da solnce ne privabi čebel iz panja v kletko, ko kaže toplomer pod 8° R, obsenči kletko s črnim zagrinjalom. Ako bi namreč ne bila obsenčena, bi čebele silile v vežo in tam slednjič otrpnile. Na ugovor, da je tako pridrževanje čebel nenaravno, odgovarja, da bi moralo biti potem tudi nenaravno, ob slabem vremenu pridržavati živino v hlevu in pridrževati otroke v gorki sobi, ko je zunaj hladno, ostro vreme.

Pa poglejmo še v kakšne namene se ta kletka uporablja.

Ž njo se zabrani čebelam izletovanje ob slabem, neugodnem in spremenljivem vremenu. Kletka ima braniti solnčnim žarkom, da ne posijejo na žrelo in tako čebel ne motijo, ko ni pripraven čas za izletovanje.

To se tudi doseže. Čebele ostanejo bolj mirne in ne silijo ven. Druga naloga kletke je ta, da skozi mrežasto okence prihaja zrak v kletko in tamkaj se nekoliko ogreje, da preveč mrzel ne sili v panj. Temu tudi ne moremo ugovarjati, ker vsak vé, da je v hišni veži po zimí bolj gorko kot

pred hišo, ako zunaj piše mrzla sapa. Potem brani žrelo pred ostrimi vetrovi, o čemer tudi dvomiti ne moremo, ker je žrelo popolnoma na vseh straneh pred prodiranjem vetra s kletko zavarovano. Da pa tiči in miši ne pridejo k žrelu in te zadnje tudi v panj ne, to je več kot gotovo, ako so le vse večje odprtine raznih kletk z žično mrežo zaprte.

Sneg sevé se ne more nakopičiti na bradah, ampak ostane na strehi kletke.

To vse torej brezpogojno pripoznam, ker sem si tudi jaz kot radoveden čebelar „Vseposkus“ take kletke napravil in tudi pridno in vestno rabil, da se sam prepričam o njihovi tako razglašeni koristi. In zakaj bi tudi tega ne poskusil? Les je pri nas cen, žagar ti nareže deske poljubne velikosti in debelosti, ostružeš si jih sam. In žična mreža? Ni tako draga! Nekaj vinarjev za pantiče in žeblje se že tudi žrtvuje.

Rabil sem torej po dve leti te kletke, a sedaj jih ne uporabljam več! Zakaj ne? Zato, ker tudi brez njih lahko čebelarim. Vse te dosedaj naštete, uspehe dosežem pri panjovih, postavljenih v čebelnjaku, ki se spredaj zapira z več lahkimi vratmi. Čebelnjak imam razdeljen v več enako velikih prostorov ali predalov, in vsak predal zapiram z lahkimi vratmi, katere lahko odprem in po potrebi tudi lahko odstranim.

Taka vrata branijo čebele pred solnčnimi žarki, vetrom, mrazom, snegom in tiči. Miši lovim v dobre pasti in žrela 10 cm dolga in do 1 cm visoka pustim popolnoma odprta skozi vso zimo, ne da bi kaj klincev vanje vtikal. Z žično redko mrežo obvarujem panjove drznih miši. Zrak pri zaprtih sprednjih vratih dohaja k žrelom skozi ozke špranje med posameznimi dilačami vrat, oziroma skozi prazni prostor nad odetimi panjovi.

A „kletkarji“ navajajo še druge uspehe.

Trdijo, kakor sem že omenil, da se v tej kletki čebele veliko ložje v jeseni in spomladi pitajo. V jeseni v dopolnilo zimske zaloge, spomladi spekulativno. Spomladi pri 8° R toplote (v kletki) odnesejo vso jim podano hrano iz kletke v panj in jim ni treba odpirati panja in vanj na dno pokladati koritic in s tem čebel vznemirjati in gorkoto iz panja izpuščati, kar se kolikor toliko tudi zgodi, ako jih pitamo skozi strop s pomočjo pitalnega balona.

(Konec prih.)

Slovensko čebelarsko društvo za Spodnje Štajersko.

Takoj po ustanovitvi „Slovenskega čebelarskega društva“ v Ljubljani se je začela po izvenkranjskih pokrajinah čutiti potreba, da se ustanove tudi po drugih slovenskih deželah čebelarska društva, ker eno samo ne more zadostovati za vse slovenske pokrajine, posebno ne, ako nima podružnic in potovalnega učitelja. Ravno ta dva faktorja sta zmožna društvo oživeti ter podajati na licu mesta društvenikom pouk in po mogočnosti tudi zabavo. Dalje so taka društva več ali manj navezana na podpore, bodisi na okrajne ali deželne, in takih zamore dobiti zopet le tako društvo, ki je v isti deželi.

Tudi na slov. Štajerju se je čutila ta potreba, ki pa je postala šele meso in kri, ko je gospod Jurančič sklical lani 28. in 29. junija k sv. Andražu v Slov. gor. čebelarški shod. Ta shod, ki so se ga udeležili čebelarji iz vseh okrajev slovenskega Štajerja, je bil tako impozanten, da se niti gospod sklicatelj ni tega nadjal, ter se ga je oba dneva udeležilo do 150 čebelarjev. Koncem shoda so se zbrali udeležniki k zborovanju, na katerem se je pretresovala ustanovitev čebelarškega društva za spodnji Štajer. V osnovalni odbor so bili voljeni: gg. Jožef Zelenik, Ivan Jurančič, Ivan Strelec, Frančišek Kranjc in Tomislav Kurbus. Ta odbor je sestavil pravila, ki pa zaradi nekih formalnosti niso bila potrjena. Treba je bilo torej iste popraviti, in tako se je ustanovitev društva za tri mesece zavleklo.

Ko so bila potem pravila z odlokom c. kr. namestnije od 12. februarja 1901. št. 4985, potrjena, se je sklical dne 5. aprila t. l. v Ptuj v „Narodni dom“ prvi občni zbor novega društva. Ta je bil primeroma dobro obiskan, ter je pri istem pristopilo okoli 60 udov (koncem maja jih je nad 130).

Po pozdravu začasnega predsednika gospoda prof. Zelenika, je prečital nižje podpisani začasni tajnik pravila ter poročal o delovanju začasnega odbora. Iz pravil, ki so dotiskana in se bodo v kratkem razposlala članom, bodi omenjeno, da plača vsak ud na leto dve kroni ter dobiva za to list „Slov. Čebelar“ brezplačno. Ako je v katerem okolišču vsaj 15 udov, se lahko ustanovi podružnica, kar se pa mora prej naznaniti osrednjemu odboru, da pošlje k ustanovitvi svojega potovalnega učitelja.

Odbor za prvo leto se je volil z' vzklikom ter je sestavljen iz sledečih gg.: Predsednik prof. Jožef Zelenik, posestnik pri Sv. Urbanu pri Ptuj; namestnik Ivan Jurančič, posestnik v Andrencih, tajnik Ivan Strelec, nadučitelj pri Sv. Andražu v Slov. goricah, blagajnik Jožef Wesiag, učitelj pri Sv. Urbanu pri Ptuj; odborniki pa: Alojzij Pogrujc, učitelj na Hajdini pri Ptuj, Tomislav Kurbus, nadučitelj v Slivnici pri Celju in Z dolšek Anton, c. kr. avskultant v Celju.

Za potovalnega učitelja je bil enoglasno voljen podpredsednik gospod Ivan Jurančič, za preglednike računov pa gg.: dr. Anton Brumen, odvetnik v Ptuj, Jakob Kopic, učitelj v ptujski okolici in Frančišek Kranjc, nadučitelj pri Sv. Barbari pri Vurbergu. I. K. Strelec, tajnik.

Stališče in dosedanji uspehi „Slovenskega čebelarškega društva za Spodnje Štajersko“.

Po ustanovitvi začelo je naše društvo svoje delovanje najprej z ustanavljanjem podružnic, oziroma s pomnožitvijo članov. V ta namen je vzel potovalni učitelj potno torbo in palico (včasih dežnik) v roko ter je šel in še hodi po svetu poučevat ter nabirat čebelarje in prijatelje čebelarstva k pristopu, oziroma k skupnemu in uspešnemu delovanju za blagor in procvit slovenskega čebelarstva: Zrno do zrna pogača, kamen do kamna palača!

Pa, dragi moji, kako različne slike mu stopajo pred oči na teh potovanjih! Kako se mu prijetni in neprijetni trenutki menjavajo! Tu najde par vnetih, vrlih čebelarjev, ki ga že od daleč iskreno pozdravljajo ter mu najprvo svoje vzorne čebelnjake pokažejo; tu dobi par starih, nekdanjih znancev, ki jih že cela desetletja ni videl, spet tu pridobi si novih znancev in prijateljev bratov-čebelarjev; tam pride radoveden in ukaželjen novinec-čebelar ter želi pojasniti: kako to in ono, ali je to prav, kako je bolje, kje to dobim itd.; zdaj pride kak trmast svojeglavnež, rekoč: to tudi ni vse tako, jaz tudi nekaj znam, društva ni treba, čebelarjev bo preveč, med ne bo imel nobene cene itd.; zopet tam stoji s pajčevino bogato preprežen, na stran nagnjen, zanemarjen čebelnjak, iz katerega le tu in tam kaka čebelica klaverno izleti; tu najde lepe, ugodne kraje, pa malo čebel; tam zopet ljudi, ki bi si radi omislili čebele, pa ne vedo, kako začeti, kje jih dobiti, kako ž njimi ravnati itd. Povsod pa, kamor pride, najde dobrih prijateljev, prijaznih ljudi, kateri blagovoljno njegov — zlasti od začetka — težaven posel podpirajo.

Društvo je začelo svoje delovanje najprej doma, t. j. v ptujskem okraju, kjer je, kakor smo izvedeli iz zadnje številke „Čebelarja“, največ čebelarjev na Štajarskem. Tukaj so se ustanovile meseca maja štiri podružnice, katere prispevajo društvu okoli 100 na novo vstopivših udov, t. j. takih, ki še do sedaj (ali vsaj to leto) niso bili naročeni na „Čebelarja“. To zlasti smatramo kot poseben uspeh našega društva, da se razširja list tudi v take kroge, kateri bi se sicer težko ali sploh ne odločili zanj; in to je možno le potom agitacije.

Ustanovni shodi povodom ustanovitve podružnic so navadno jako živahni, ter se pri ljudstvu sploh opazuje posebno zanimanje in dobra volja. Seveda ne manjka tudi takih krajev, kjer se še v par letih ne bo dalo kaj posebnega doseči, dokler jih namreč uspeh sosednih krajev na reč ne opozori in pouči.

Drugi uspeh, ki ga je do zdaj doseglo naše društvo je, da je izposlovalo pri dveh čebelarskih tvrdkah popust za svoje ude in sicer: B. Ritsche za stiskalnice umetnih satov in M. Ambrožič za umetno satovje. Ako tedaj naši udje potom potovalnega učitelja ali potom podružničnega načelnika naročijo omenjene predmete pri teh dveh tvrdkah, dobijo jih za znižano ceno (5% oziroma 10%). Več takih ugodnosti je še v pogajanju.

Mnogo nujnih potreb pa še čutimo, katere se pa do sedaj še niso dale rešiti, dasi se tudi zanje že pogaja. To bi bilo pred vsem: praktične, za naše razmere primerne, nove zboljšane medne steklenice in slovenske etikete. Steklenice naj bi bile splošno uporabne za vse čebelarje brez razločka, etikete pa le za ude slovenskih čebelarskih društev, ne pa tudi za one, ki sploh niso pri nobenem društvu. Ta zadeva naj bi se pretresala in posvetovala tudi pri drugih slovenskih čebelarskih društvih. V tej reči sploh skrbimo, da varujemo složnost in edinost!

Marsikatere reči pogrešamo še v čebelarstvu, ki jih bo društvo skušalo izposlovati, ako mu bo sreča mila; pa z združenimi močmi da se marsikaj doseči, kar drugače sploh ni mogoče. V slogi je moč! Delajmo složno in vstrajno, kakor čebele!

Iv. Jurančič,

čebelarski potovalni učitelj.

Poročilo o zborovanju „Državne zveze samostojnih deželnih čebelarških društev avstrijskih“,

ki se je vršilo dne 3. aprila 1904. l. na Dunaju.

Poroča tajnik A. Bukovic.

Zborovanja so se udeležili odposlanci vseh avstrijskih društev, izvzemši dunajskega centralnega društva. „Slovensko čebelarško društvo za Kranjsko“ je zastopal poročevalec.

Društva, ki so v „Zvezi“, imajo skupaj nič manj kot 28 tisoč članov! Pač ogromno število zavednih čebelarjev, ki se bode brezdvomno tekom let še zdatno povečalo. Dal Bog!

Dnevni red je bil sledeči :

- 1) pozdrav začasnega predsednika;
- 2) konstituiranje in volitev predsednika na podstavi potrjenih pravil;
- 3) poročilo o zadevi subvencij;
- 4) poročilo o stanju vprašanja o gnilobi;
- 5) trojno zavarovanje čebelarij;
- 6) prošnja c. kr. finančnemu ministrstvu za oddajo denaturiranega sladkorja čebelarjem v svrhu pitanja čebel v sili;
- 7) razni predlogi in nasveti.

Zborovanje je otvoril začasni predsednik gospod dr. Körbl. Pozdravil je v toplih besedah delegate, povdarjajoč zajedno veliko važnost in potrebo „Zveze“. Naznanil je, da so se razne javne oblasti in korporacije k temu zborovanju vabile, toda na vabilo niti odgovora niso dale. C. kr. poljedelsko ministrstvo se je z ozirom na službene razmere opravičilo in pripomnilo, da se bode na vloge „Zveze“ v polnej meri oziralo.

Kar se tiče prošnje za izdatnejše subvencioniranje čebelarških društev, ki se je na c. kr. poljedelsko ministrstvo odposlala, je omeniti, da ni dobila „Zveza“ dosedaj nikakega odgovora.

Začasni predsednik je omenil še nekatere važnejše točke kakor carina na med in vosek, ki se uvažata, nasajanje železniških nasipov z medunosnimi rastlinami i. dr. ter je prešel na 2. točko dnevnega reda, pri kateri se je „Zveza“ konstituirala, in je bil izvoljen predsednikom iste za poslovno leto 1904/05 dr. Körbl in to v znak priznanja zaslug, ki si jih je pridobil za ustanovitev „Zveze“. Predsednik se zahvali za to zaupanje.

Zatem se je predlagalo, da se naj vrši prihodnje zborovanje „Zveze“ v Pragi. Šolski svetnik Bassler je k temu predlogu pripomnil, da naj delegatje brezobzirno izrazijo svoje pomisleke. Na razne izjave se je sklenilo, da se naj zboruje v Pragi, predsedstvo „Zveze“ naj pa samo določi čas; ozira se naj pa pri tej določitvi na opravila pri čebelarijah.

Določilo se je nadalje, da ima vsako društvo, ki je v „Zvezi“, prispevati 4 krone na leto k poslovnim stroškom.

Šolski svetnik Bassler je poročal v krasnem govoru o subvencijah in njih razdelitvi med čebelarška društva. V tej zadevi se je podal na višje mesto predlog, da se naj iste razdele po nekem določenem modusu. Omenil

je tudi dunajsko centralno društvo, ki predbaciva „Zvezi“, da se brati s Slovani, na drugej strani pa skuša isto društvo Slovence in Čehe v svoje društvo privabiti! Kje je torej doslednost?!

Govornik je izrazil željo, da se naj uloge „Zveze“, ki se pošiljajo društvu v pretres, nemudoma rešijo, da se ne ovira poslovanje „Zveze“.

V več kot štiri ure trajajočem govoru je podal zatem gospod Margiol sliko stanja gnilobe na Spodnjem Avstrijskem. Dasi ni napravil ta govor na delegate pričakovanega utisa, ker je bil le krajevnega pomena, bilo je vendar v njem marsikatero dobro zrno, vredno, da si ga človek v spominu ohrani.

Tako na primer so preiskovanja bakteriologov pokazala, da prično špore, ki so bile 24 ur v karbolu in se potem vcepo v živo zalego, zopet vegetirati. Špore se uničijo še le pri 135° vročine! Za razkuževanje panjev je vsestransko priporočati sublimatpastile (ena pastila na en liter vode). Iz predavanja je bilo tudi posneti s kako velikansko hitrostjo se čebelna gniloba razširi in koliko škode napravi v najkrajšem času.

Gosp. Margiol je nadalje omenil, da je čebelarstvo v Korneuburgu vložilo na c. kr. poljedelsko ministrstvo prošnjo, da bi se okužene čebele zakonitim potom uničile, in da bi se čebelarji prisilili, da bi naznanili politični oblasti slučaje gnilobe. Le na ta način bi bilo mogoče razširjanje gnilobe onemogočiti, če se ista enkrat že pojavi. Državni zaklad naj pa v slučajih, v katerih uniči gniloba čebelarju vso čebelarstvo, čebelarje popolnoma odškoduje ali pa vsaj zdatno podpira z denarnimi sredstvi. Govornik je nadalje opozoril „Zvezo“, da se namerava v kratkem razširiti zakon o živinski kugi.

Predsednik dr. Körbl je nasvetoval, da naj deželna čebelarska društva naprosijo dež. vlado, da se vstavijo tudi čebele v ta zakon in da se podpirajo društva v boju proti gnilobi, oziroma jim da orožje v roke, da postavnim potom uničijo okužene panje, če jih čebelar sam uničiti neče.

Odposlanec „Slovenskega čebelarskega društva“ je pri tej priliki stavil vprašanje, če se namerava primerne korake storiti, da se ustanovi zakon v obrambo gnilobe za celo Avstrijo. Kakor je bilo pričakovati, ni pod sedanjimi razmerami upati na uspešno akcijo v tej zadevi in konečno se je dal interpelantu „prijazen nasvet“, da naj poskuša „Slov. čeb. društvo“ na svojo pest izvojevati tako postavbo za Kranjsko pri kranjskem deželnem zboru.

Gosp. Müller je zatem naznanil, da so mu došla verodostojna obvestila, da je na Spodnjem Štajerskem vse okuženo po gnilobi, in da se je bati razširjanja te bolezni v sosedne kronovine.

Na predlog g. predsednika so se odobrili sledeči sklepi.

1. Visoka vlada naj odredi oddajo sublimatpastil v svrhu razkuževanja panjev, okuženih po gnilobi, predsednikom čeb. društev brez listka za strup;
2. društva naj brezobzirno naznanijo one čebelarje, katerih čebele imajo gnilobo in ki prodajajo take čebele ter med in vosek od njih;
3. opozore se naj čebelarji, ki kupujejo ali nameravajo kupiti čebele v tujini, da zahtevajo od trgovca garancijo, da je blago iz zdravih panjev.

4. Vlado je naprositi, da v slučajih gnilobe povrne čebelarjem vso škodo iz državnega zaklada, eventualno naj take čebelarje izdatno subvencionira.

Kar se tiče zavarovanja čebelarij je poročal g. svetnik Bassler, da zavarovalnica sprejme le tedaj ponudbe posameznih društev, če se zavarujejo vsi člani, Društva se zavarujejo lahko vsako za se ali pa prijavijo število članov, katere nameravajo zavarovati, do začetka decembra vsakega leta nemškemu centralnemu društvu za Češko. Zavarovalne družbe so jako solidne in vseskozi zaupanja vredne, kar dokazuje dejstvo, da se je vsak slučaj škode brez ugovora izplačal. Omeniti je posebej en slučaj požara. Čebelar je bil zavarovan za 2400 K, katere je zavarovalnica nemudoma izplačala, ko se je prepričala o istinitosti škode. Pri naznanilih škode je treba z vso natančnostjo postopati in slučaje nesreče tekom 24 ur naznaniti! Le če se pravilno postopa se vsa zadevo gladkim potom izvrši.

K 6. točki dnevnega reda se je oglašil gosp. svetnik Bassler k besedi in razpravljal s strokovnega stališča pitanje čebel s sladkorjem. Zveza naj bi odposlala na c. kr. finančno ministrstvo peticijo, naj bi isto dovolilo, da bi dobivali čebelarji pod strogo kontrolo čebelarskih društev denaturiran sladkor za pitanje čebel v sili. Recimo, da je bila tako neugodna letina, da niso nanosile čebele niti toliko medu, da bi nam bilo mogoče vzimiti vsaj najboljše plemenjake, gotovo je, da je v takem slučaju umestno dodati primanjkljaj v sladkorju, ki bi se za male novce dobil v ta namen.

Na drugi strani se je bati, da bi se dobila kaka skopa duša, ki bi hotela iz te prilike kupčijo narediti. Kladila bi v velikih množinah sladkor čebelam. Čebele bi hitro napolnile celice s sladkorjem in jih „zalizale“. In potem bi se ta sladkor prodajal za „garantiranega“. Da se pa to ne uresniči, bode skrb čeb. društev, ki naj bi le v slučajih resnične potrebe tak sladkor svojim članom preskrbovale.

Peticija se je soglasno sprejela.

Na predlog gosp. prof. Janouška se je sklenilo, da dobivajo društva, katera so v „Zvezi“, svoja glasila v zameno. Ko je še g. prof. Janoušek povabil vsa društva k slavlju 50 letnice obstanka moravskega čeb. društva in s tem spojeno večjo razstavo, je predsednik „Zveze“ to zborovanje zaključil in — s tem zaključim tudi jaz, gospod urednik!

Izkaz udov.

Nadaljevanje: Andolšek Francišek, Kompolje; Bralno društvo, Zavrče; Bubnič Slavo, Slivje; Butkovič Leopold, Leskovec; Bizjak Ivan, Potoče; Bolé Ivan, Trst; Božič Valentin, Večnavas; Blatnik Peter, Lokavce; Bergman Šimen, Otrovce; Cajnko A., Marijina Reka; Črepinko Blaž, Spodnji Breg; Debevc Ivan, Kožljek; Drašler Ivan, Krška vas; Dolžan Janko, Goriče; Debevc Anton, Čušnja; Elsner Ivan, Ljubljana; Fikon Ivan, Sv. Anton; Gašparovič Francišek, Sušik; Germek Anton, Bukovica; Gobec Dragotin, Podgrad; Gleria

de Anton, Dolenji Logatec; Heinitz Vaclav, Ljubljana; Ivančič Francišek, Kobarid; Jakoš Francišek, Sostro; Jamnik Francišek, Videm; Juvaneč Jožef, Rakitna; Javoršek Anton, Spodnja Šiška; Kos Francišek, Močilna; Kalan Ivan, Zapoge; Kral Martin, Preserje; Klarič Ivan, Buzet; Knjižnica učiteljska, Kranj; Kokošar Francišek, Grahovo; Kelbl Mihael, Bohinjska Bela; Knific Jožef, Tomišelj; Koželj Peter, Grabče; Ličen Vinko, Gojače; Lozar Kristjan, Vertavin; Leban J., Černice; Leban Francišek, Trnovo; Liesnik Ivan, Nauerškirrh; Malli Peter, Goriče; Nedog Alojzij, Očeslavce; Oražem Aleksij, Globela; Potepan Andrej, Mala Bukovica; Pintar Jožef, Podbelica; Pečernik Matija, Zaklanec; Pograjc Francišek, Št. Rupert; Rebselj Ivan, Št. Jakob; Rant Matevž, Zalilog; Rajšp Jožef, Ormož; Rotar Jožef, Podsmreka; Rosenstein Ferdo, Stranice; Stražišar Štefan, Paka; Svjetličić Jožef, Štokovci; Strnad Francišek, Letuše; Stritar Jožef, Braslovče; Straus Ignacij, Trbovlje; Soban Anton, Jamlje; Skerbic Peter, Dornberg; Singer Štefan, Loga vas; Srebrnič Francišek, Šmarje; Štamcar Ignacij, Trebeže; Tancig A., Krška vas; Trenk Alojzij, Ljubljana; Tuchtan Anton, Terviš; Uršič Ivan, Idersko; Vidic Jožef, Log; Vospernik Ivan, Zgornje Jezero; Weinhardt Teodor, Dornava; Zdolšek Martin, Orla vas; Žnidaršič Anton, Videm; Žagar Ferdo, Gorica; Železnik Jožef, Koretno.

VABILO

k

čebelarskemu tečaju,

ki se bo vršil

dne 29. in 30. junija t. l.

==== v Šmartinu pri Slovenjem Gradcu. ====

DNEVNI RED:

Predpoldnem: od 9. do 1/2 11. ure predavanje, od 11. do 12. ure praktični pouk;

Popoldne: od 2. do 4. ure predavanje, od 1/2 5. do 6. ure praktično razkazovanje.

Drugi dan istotako; sklep ob 4. uri popoldne.

Prvi dan ob 6. uri popoldne zborovanje in ustanovitev podružnice.

Udeležba naj se blagovoli naznaniti podpisanemu do 22. t. m.

Število udeležencev ni omejeno, toraj vabi k mnogobrojni udeležbi

Ivan Jurančič, potovalni učitelj,
pošta Sv. Andraž v Slov. Goricah.

Listnica upravnništva.

Prosimo one gospode člane, kateri so nam vposlali zavarovalnino zavarovalne prijave pa ne, da isto brez odloga vpošljejo, sicer jih smatramo kot nezavarovane! — V zadnjem času se je precej reklamiralo, žalibog so bile reklamacije v tako nesramnem tonu pisane, da smo primorani onim gospodom izreči našo »najiskrenejšo zahvalo«. Ekspedicija lista je tako uzorno urejena, da zadene krivda edino le pošto, če ne dobiva naročnik lista redno, ali je pa sam kriv, ker ne napove pravičnega naslova. Torej bodite uljudni saj upravništvo ni svinja ampak dostojni ljudje, ki radi delajo v prid društva in še tudi — zastoj!

Listnica uredništva.

— — — za njo ni več prostora, zato vse pismeno!

Čebele kupuje M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem. — **Prodaja** pa isti **umetno satovje** iz pravega čistega voska.

Umetno satovje po 4 K 20 h za *kg* preskrbi udom »Čeb. društva« I. N. Babnik Ljubljana.

Za čebele

je facelija in esparzeta najboljša paša,
in se dobi pri

Peter Lassniku v Ljubljani,
zaloga velikanske pese, vrtnih in travnih semen.

Deset plemenjakov v nemških panjih

proda

Frančišek Obrekar,
čebelar v **Dolnji Tribuši,** pošta **Slap** pri **Idriji.**

15 do 20 panjev čebel

===== s premakljivimi satniki =====

(mera medišča nemškega panja s 16 satniki)

in nekaj nemških panjev z mladimi maticami

proda

Janez Meglen

čebelar v Potiskavcu št. 3, pošta Videm pri Dobropoljah.

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije,
 ≡ ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee) ≡

zelo medunosne cvetlice prodaja,

JOS. KORDIŃ v Ljubljani.

Umetno satovje, fočila in vsa čebelarstva orodja

razpošilja po nizkih cenah. kupuje pa tudi čebele

najstarejša, leta 1866. ustanovljena čebelarstva tvrdka

baron Rothschütz v Višnjigori.

Ceniki se pošiljajo na zahtevo brezplačno.

Nemške panje (gerstungovce)

izdeluje po natančni meri, z mediščem po **7 K 50 h**, brez
 medišča po **6 K 60 h** s satniki vred:

❖ **Anton Drukar,** ❖

mizar v Kranju.

Preosnovljene

amerikanske (Pavlinove) panje

s povprečnimi satniki v svetlobi 25×34 cm izdeluje po primerni ceni

Jakob Virient,

čebelar v Olševku pri Kamniku.

Pravi čebelni vosek

kupuje v vsaki množini po **visoki ceni**, prodaja pa po **nizki ceni**
garantirano

≡ **pristni med, pitanee** ≡

Fr. Schupeutz v Ljubljani.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo gospodu I. N. Babnik-u
 v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“
 Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec. — Lastnik »Slovensko čebelarstvo«.

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.